

kerne selv skal tilvejebringe Sikkerheden for de indestaaende Sparemidler, og vi ønsker, at det skal komme til at staa klart ikke alene for Bankerne selv, men ogsaa for Befolkningen, at det er Bankernes egen Pligt at sørge for deres Indskydere; Staten skal i Fremtiden absolut ikke have den Pligt, at den skal betale for den Skade, som sker i vore Banker, det er netop derfor, vi er saa absolutte Modstandere af Statsdrift.

Naar den højtærede Statsminister fremhævede saa stærkt Ønskeligheden af at komme over til Statsdrift og, saa vidt jeg husker, udtalte, at saa først vilde man have den fulde Sikkerhed for Sparerne, vil jeg dertil sige, at en Sikkerhed, som bestaar i, at det er Staten, der skal betale de Skader, som eventuelt sker indenfor vore Banker, ønsker vi absolut ikke at være med til, og vi tror afgjort ikke, at der vil blive disponeret forsigtigere indenfor Bankerne, hvis det er Staten, der staaar bag, frem for hvis det er de private Aktionærer, som løber Risikoen. Vi tror, der vil blive stillet saa store Krav til Bankerne, hvis det er Staten, der yder Garantien, at det bliver vanskeligt for dem, der staaar i Ledelsen, at modsætte sig disse store Krav. Der kan paavises og er paavist mange Fejl indenfor Bankvæsenet, men at det private Initiativ, saaledes som det ærede Medlem udtrykte sig, har spillet Fallit, kan jeg absolut ikke erkende, og endnu mindre kan jeg erkende, at det skulde blive bedre, hvis det bliver Staten, som overtager Bankledelsen.

I øvrigt finder jeg ikke Anledning til at fremsætte saa overmaade mange Bemærkninger. Det ærede Medlem Hr. Zahle gav paa flere Punkter Tilslutning til de Tanker, jeg har fremsat. Som jeg allerede har nævnt, har jeg forstaaet det ærede Medlem saaledes, at han er imod Statsdrift paa Bankvæsenets Omraade, at han ikke ønsker at komme bort fra privat Bankdrift, og i alt Fald efter de Udtalelser, der fremkom om private Bankvirksomheder og om, at vi ikke skulde forcere Aktieselskabsformen og ikke komme til en Monopolisering af vort Bankvæsen, forstaaer jeg, at hans Ønske netop tenderer i den Retning. Det ærede Medlem var endvidere ligesom jeg betænkelig ved Koncessionsbestemmelsen, og det, at den findes baade i den norske og svenske Banklovgivning, er for mig ikke tilstrækkelig Betryggelse til, at vi ogsaa skulde indføre den her. Et saadant Koncessionssystem vil efter min Mening let føre til Vilkaarlighed fra det til enhver Tid siddende Ministerium, og noget saadant mener jeg ikke vi skal udsætte nogen Del af Befolkningen for.

Og der var navnlig en Ting, som det ærede Medlem Hr. Zahle gentagende var inde paa, nemlig, at vi ikke skulde paadrage Staten Forpligtelser med Hensyn til de Skader, der foraarsages af det private Bankvæsen, og deri er vi jo enige.

Men der var en enkelt Ting, som det ærede Medlem Hr. Zahle var utilfreds med, han kunde ikke lide, at jeg havde mindet om tidligere radikale Handelsministres Stilling under Bankforhandlingerne i 1915 og 1919; det var at blande Partipolitik ind i Forhandlingen her, sagde det ærede Medlem. Jeg personlig mente, at det var at vise det ærede Medlem en Ære, naar jeg fremdrog Udtalelser af det ærede Medlems tidligere Ministre, der viste, hvorledes de den Gang saa paa disse forskellige Spørgsmaal, og da navnlig Spørgsmaalet om Bankdirektørers Sæde i andre Selskabers Bestyrelse. Jeg fik Indtryk af, at det ærede Medlem nu vil gaa stik imod baade Hassing Jørgensens og Hages Standpunkt til det Spørgsmaal. Men det, at det ærede Medlem nu vil gaa herimod, forandrer jo ikke den Stilling, som de radikale Handelsministre den Gang indtog. Jeg er ikke i Tvivl om, at det havde været ønskeligt, om de to Ministre den Gang havde stillet sig noget mere forstaaende til dette Spørgsmaal og bidraget til en Løsning af det under en eller anden Form. Det ærede Medlem Hr. Zahle fremhævede nu, at Venstres tidligere Handelsminister Jørgen Christensen ikke havde stillet et lignende Forslag; men det forrykker jo heller ikke den Stilling, som de to tidligere radikale Handelsministre indtog, da de var afgjort imod at søge en Løsning af Spørgsmaalet og søge at skabe større Sikkerhed paa dette Omraade.

Der er sikkert ingen Tvivl om det uheldige i, at Bankdirektører kan sidde i andre Selskabers Bestyrelse, og heller ikke om, at det i adskillige Tilfælde kan paavises, at denne Interessensammenblanding har været medvirkende til mange af de Tab, som Bankerne har lidt. Og jeg vil gerne sige til den højtærede Erhvervsminister, at Bestemmelsen i § 9 ikke løser dette Spørgsmaal fuldt og helt. Hvis jeg forstod den højtærede Ministers Udtalelser i Gaar rigtigt, saa skal de Bankledere, der bliver delegeret til at sidde i andre Selskabers Bestyrelse, ganske vist ikke betales af det paagældende Selskab, men de skal have et Honorar af Banken. Men derigennem bliver de jo interesserede i at faa en Del af disse Delegeretstillinger. Det er imidlertid et Spørgsmaal, vi kan forhandle om.

Hvad angaar Bestyrelsens og Direktionens Ansvar, mener jeg, at vi maa tage